

ילדי החורבות

הישראלי. אני לא יודע מי הם. אני גם לא יודע למה הם עושים את זה. ואם זה נכון מה שהם אומרים. אבל זה לא נכון שהחיים לים הפלסטינים הם טרוריסטים. החיילים שלנו נלחמים למען האדמה והזכויות שלנו. בתחילה סירב הנער להביע את דעתו על אחיו הלוחמים. הוא עשה זאת רק אחרי שהבטחתי לו, כי הקצין המלווה אותנו לא ינקוט נגדו בצעדים כלשהם. ואחרי שהקצין אישר זאת.

«ביומיים הראשונים לא קיבלנו במעצר אוכל». המשיך בסאם לספר. «נתנו לנו רק מים. אחר כך הביאו גם אוכל התייחסו אלינו טוב. אבל התנאים היו קשים. ילד אחד התעלף. מפני שלא היה יכול להחזיק מעמד. החיילים לקחו אותו לטיפול. כש החזירו אותו, גם הוא התחיל להלשין.

«אחרי חודש וחצי שיחררו אותי מהמעצר. לפני השיחרור נתנו לי החיילים חולצה וקיבלתי מאונר"א חמישים לירות לבנוניות. עכשיו אני רוצה להמשיך ללמוד».

בשביל שבין החורבות משך את עיניו צעיר קטוע שתי רגליו. שהתקדם על כיסא גלגלים. «נפעתי לפני שנתיים, כשהצבא הישראלי הפגין את ראשידייה מהים». סיפר מחמוד מערוף בן ה-18. «ראיתי ילד שנפצע וספג רסיסים בכל הגוף. רצתי לעזור לו, ואז נפגעתי בעצמי.

בחדש לחברות באחד מאירגוני אש"ף. על פי הגדרת צה"ל, שאומצה על ידי כלי התקשורת הישראלים, הוא נכלל במה ש מכונה «ילדי הארפי"ג», שבינתיים שוחרו לרו ברובם הגדול ממעצרו. «לא יריתי ארפי"ג». מספר בסאם. בנוכחותו של קצין הליווי, «אין לי קשר לאש"ף. אני תלמיד».

«גולדתי וגדלתי בראשידייה. כשבאו ה יהודים, ברחתי עם עוד הרבה אנשים לצור, שם גרנו בבניין של הצלב האדום. החיילים הישראליים לקחו אותי משם למחנה בתוך ישראל, ואחרי כך העבירו אותי לבית-סוהר. הם חקרו אותי ושאלו באיזה אירגון של אש"ף אני חבר. אמרתי להם שאני לא שייך לשום אירגון».

«היו איתי הרבה ילדים פלסטינים. היו שם כמה אנשים הם הצביעו על כל מיני ילדים ואמרו שהשתמשו בארפי"ג וברובים. הי חיילים היכו את אלה שהצביעו עליהם ב ראש ובכל הגוף. לי לא הרביצו, כי עלי אף אחד לא הצביע».

כולם ביחד,

בלי הבדל

הם מלשינים, שעוזרים לצבא

א תם, היהודים, מתייחסים אלינו גרוע יותר מאשר לכלבים! האל ינקום בכם על מה שאתם עושים לנו! דברים אלה לחש באזניי תושב מחנה הפליטים ראשידייה, בעת שקצין העיתונות מטעם דובר-צה"ל, שליווה את צלם המער רכת ואותי, לא הבחין בכך. זמן רב הייתי צריך לעמול, כדי לרכוש את אמונו של אותו פליט. שכן, בראשידייה שולט היום הפחד. המבקר בימים אלה במחנה ראשידייה,

ראשידייה נהרסה

כליל, אך בין

ההריסות גדל

דור חדש

מדרום לצור, יכול להבחין למה התכוון הפליט. המחנה נהרס כמעט לחלוטין. בכל עבר נראים רק חורבות וערימות אבנים. בין ההריסות מתרוצצים ילדים קטנים — דור ההמשך של המאבק הפלסטיני. כבר עתה ניבטת השינאה מעיניהם. מפחד לחי שוב על העתיד, כשרואים מה יהיו זיכרוי נות הילדות שלהם.

פגשנו במקום את בסאם מוחמד קאסם, בן ה-15, שהשתחרר כמה ימים לפני כן ממעצרו. הוא היה כלוא במשך חודש וחצי

הפליטים ראשידייה. פתח הכניסה האלכסוני של המיקלט נראה מאחור. בן אחר שלה, מוחמד עיסא מוסא, בן ה-26, עצור במחנה השבויים. בתמונה למעלה: ילדה פלסטינית ואחיה במחנה ההרוס.

אומר מראה פניה של כמילה מוסא, הנצבת על רקע ביתו ההרוס של בנה, סאלח עיסא מוסא, בן ה-19, שנהרג במיקלט שליד הבית במחנה